

M E G H Í V Ó

SIPOS ANDRÁS filmrendező (Budapest)

„Egy év – párhuzamos emlékezések” (2014) c. filmjének müncheni bemutatójára

Időpont és helyszín : 2014. október 10., péntek, **19.00 óra**, Magyar Katolikus Misszió Döpfner Háza, Oberföhringer Str. 40, 81925 München

Rendezők : UIM és KMÉM Pax Romana Müncheni Csoportja

Házigazda : Pfitzner Rudolf pszichoterapeuta, ny. egyetemi docens, KMÉM

Sipos András 12 osztálytársával készített interjút arról, melyikük hogyan élte meg a német megszállás utáni egy esztendőt. Nyolc évesek voltak. A filmben véletlenszerűen szólalnak meg üldözöttek és kívül maradtak. Két esztendőn át készültek az interjúk, köztük Ungváry Rudolf-fal és a már eltávozott Kézdy Györggyel. Sipost az érdekelte, hogy az akkor 8 év körüli fiúk emlékezetében hogyan őrződött meg az 1944. március 19-ével, Magyarország német megszállásának napjával induló egy év története. A történelem a gyermekkor alulnézetéből különösen változatos képet rajzol a filmben. Volt, akinek álnéven, idegeneknél bujkálást jelentett, volt, akinek vidéki nagyszülőknél töltött hosszú nyaralást, másoknak csillagos házat és gettót. Az egyik megszólaló osztálytárs bombázáskor vesztette el a kezét, egy másik kivégzés szemtanúja volt. Sipos filmje nem csak arról a történelemről szól, amely nem gyerekeknek való, hanem az emlékezés különös természetéről is.

A német megszállás 70. évfordulója kapcsán 12 volt osztálytárs, egykori gyermekszemtanú emlékezik meg a tragikus fordulatról. A filmben közreműködik - mások mellett - Kézdy György, Ungváry Rudolf, Kende János és Székely József.

„Van ám nekem egy becsületes német nevem is: Schlesinger. De anyám úgy gondolta, ha nevet váltok, evvel belépőt is váltok az élethez, így kaptam a Sipos nevet és talán ennek is köszönhetem, hogy itt lehetek. Nevem tehát voltaképpen álnév, melynek történetét ca. húsz évvel ezelőtt »Az én kis nővérem« című filmemben dolgoztam fel. Melyet akár e most bemutatásra kerülő dolgozat elődjének is tekinthetünk. Hogyan vált az üldözés kalanddá, és hogyan kerültem el sorstársaim végétét: a vagont, a lágert, a gettót” – írja Sipos András, motivációként is a film elkészítéséhez.

A rendező 1936-ban született Budapesten, ahol ma is él. 1963-ban végzett a Színház- és Filmművészeti Főiskola filmrendező szakán. 2000-ben Balázs Béla-díjjal tüntették ki. 1963-ban a Rövidfilm-szemlén a „Magasság” c. filmmel, 1990-ben a Filmszemlén a „Statárium”-mal nyert díjat. 1993 óta a Duna Televízió rendezője, ahol számos különböző műfajú műsort, sorozatot, dokumentumfilmet készített az elmúlt években. 2001-től nyugdíjasként dolgozik ugyanitt. 1962 óta készít önálló filmeket, TV-játékokat („Amerikából jöttem”, „Súgó kellene”), filmsorozatot („A magyar művészet története”) és dokumentumfilmeket, pl. Virág Teréz pszichológussal („Lőrinc”, „Röppentyű”, „Arcok”), másokat Závada Pállal („Statárium”, „Patak vár”) és Kolczonay Katalinnal („Iskola a világban”, „Csontkező”, „Új Pusztaszer”). Egyik újabb filmje az „Apaképek”, amelyet nemzedéke apa-emlékeiről készített.

Kérjük és köszönjük helyszíni önkéntes támogatását!